

voor
zonsopkomst

vampier, gevallen—boek I

morgan rice

Morgan Rice

Voor Zonsopkomst

Серия «Vampier, Gevallen», книга 1

Аннотация

In VOOR ZONSOPKOMST (Boek #1 van Vampier, Gevallen), heeft Kate, 17, een hekel aan haar leven. Als een buitenstaander in haar eigen familie die haar niet begrijpt, wordt ze gehaat door haar populaire en mooie zus, en verafschuwd door haar overheersende moeder die haar zus voortrekt. Kate's enige troost zijn haar vrienden en haar boeken. Maar zelfs daarmee lijkt haar leven een doodlopende weg – zeker wanneer haar moeder verkondigd dat ze niet kan studeren omdat ze moet meebetalen aan het schoolgeld voor haar zus. Maar op een dag verandert dat allemaal. Op haar 17e verjaardag valt één van de populaire jongens voor haar. Tegelijkertijd arriveert er een nieuwe jongen, Elijah, op haar school, en hun band is onmiskenbaar. Alles lijkt weer de goede kant op te gaan – tot een afschuwelijk ongeluk haar leven op zijn kop zet. Kate zou moeten sterven. Maar op het randje van de dood gebeurt er iets, iets dat haar in leven houdt, en haar transformeert in iets dat ze nooit had mogen zijn. In de schemering tussen leven en dood veranderd Kate in iets dat niemand ooit is geweest. VOOR ZONSOPKOMST is het debuut van een spectaculaire nieuwe serie vol liefde, verlies, liefdesverdriet en verlossing, en biedt een frisse kijk op het vampiergenre. Met zijn bloedstollende spanning

en personages waar je verliefd op zal worden, houdt het boek je tot laat in de nacht vast en zorgt het dat je opnieuw voor fantasy zal vallen. Eveneens verkrijgbaar is Morgan Rice' 12-delige boekenserie DE VAMPIERVERSLAGEN, dat begint met VERANDERD (Boek #1), een #1 bestseller met meer dan 900 vijfsterren reviews op Amazon – en een GRATIS download! Verfrissend en uniek, bevat de klassieke elementen die terug te vinden zijn in veel paranormale verhalen voor tieners...Makkelijk te lezen maar met een extreem snel tempo... Aanbevolen voor iedereen die graag soft paranormale romances leest. Rated PG. The Romance Reviews (over Turned) Greep vanaf het begin mijn aandacht en liet me niet meer los...Dit verhaal is een geweldig avontuur meteen snel tempo en zit vanaf het eerste begin vol actie. Paranormal Romance Guild (over Turned)

Содержание

HOOFDSTUK EEN	14
HOOFDSTUK TWEE	24
HOOFDSTUK DRIE	34
HOOFDSTUK VIER	38
HOOFDSTUK VIJF	46
Конец ознакомительного фрагмента.	57

voorzoonsopkomst

(vampier, gevallen—boek 1)

morgan rice

Morgan Rice

Morgan Rice is de #1 bestverkopende en USA Today bestverkopende auteur van de epische fantasy serie DE TOVENAARSRING, die bestaat uit zeventien boeken; van de #1 bestverkopende serie DE VAMPIERVERSLAGEN, die bestaat uit twaalf boeken; van de #1 bestverkopende serie DE SURVIVAL TRILOGIE, een post-apocalyptische actiethriller bestaande uit twee boeken; en van de epische fantasy serie KONINGEN EN TOVENAARS, die bestaat uit zes boeken. Morgans boeken zijn verkrijgbaar in audio en print edities, en vertalingen van de boeken zijn verkrijgbaar in meer dan 25 talen.

Morgan's nieuwe epische fantasy serie, OVER KRONEN EN GLORIE, zal uitkomen in april 2016, beginnend met boek #1, SLAAF, KRIJGER, KONINGIN.

Morgan hoort graag van je, dus breng gerust een bezoekje aan www.morganricebooks.com om je in te schrijven voor de nieuwsbrief, een gratis boek te ontvangen, gratis giveaways te ontvangen, de gratis app te downloaden, op de hoogte te blijven van het laatste nieuws, en via Facebook en Twitter in contact te blijven!

Geselecteerde bijvalsbetuigingen voor Morgan Rice

“Een boek dat kan rivaliseren met TWILIGHT en VAMPIRE DIARIES, en één die ervoor zal zorgen dat je tot de laatste pagina wil blijven lezen! Als je van avontuur, liefde en vampiers houdt dan is dit boek voor jou!”

--Vampirebooksite.com (over Veranderd)

“Rice slaagt er in om je vanaf het begin in het verhaal mee te sleuren, gebruik makend van een geweldige beschrijvende kwaliteit die een simpele schetsing van de setting te boven gaat... Goed geschreven en leest extreem snel weg.”

--Black Lagoon Reviews (over Veranderd)

“Een ideaal verhaal voor jonge lezers. Morgan Rice heeft goed werk geleverd en het verhaal een interessante wending gegeven... Verfrissend en uniek. De serie richt zich op een meisje...een buitengewoon meisje! Makkelijk te lezen maar een extreem snel tempo. Rated PG.”

--The Romance Reviews (over Veranderd)

“Greep vanaf het begin mijn aandacht vast en liet me niet meer los...Dit verhaal is een ongelooflijk avontuur dat al vanaf het eerste begin een snel tempo heeft en vol actie zit. Er is geen saai moment te vinden.”

--Paranormal Romance Guild (over Veranderd)

“Vol met actie, romantiek, avontuur en spanning. Haal deze in huis en wordt opnieuw verliefd.”

--Vampirebooksite.com (over Veranderd)

“Een geweldig plot, en dit is echt het soort boek dat je 's avonds niet neer zal willen leggen. Het einde was een cliffhanger die zo spectaculair was dat je meteen het volgende boek wil kopen, alleen om te zien wat er gebeurt.”

--The Dallas Examiner (over Geliefd)

“Morgan Rice bewijst wederom een extreem getalenteerde verhalenverteller te zijn... Dit zou een breed publiek aanspreken, inclusief jongere fans van het vampier/fantasy genre. Het eindigde met een onverwachte cliffhanger die je zal schokken.”

--The Romance Reviews (over Geliefd)

Boeken door Morgan Rice

OVER KRONEN EN GLORIE

SLAAF, KRIJGER, KONINGIN (Boek #1)

KONINGEN EN TOVENAARS

DE OPKOMST VAN DE DRAGEN (Boek #1)

DE OPKOMST VAN DE HELDHAFTIGE (Boek #2)

DE ZWAARTE VAN EER (Boek #3)

EEN SMIDSVUUR VAN MOED (Boek #4)

EEN RIJK VAN SCHADUWEN (Boek#5)

NACHT VAN DE DAPPEREN (Boek #6)

DE TOVENAARSRING

EEN ZOEKTOCHT VAN HELDEN (Boek #1)

EEN MARS VAN KONINGEN (Boek #2)

EEN LOT VAN DRAKEN (Boek #3)

EEN SCHREEUW VAN EER (Boek #4)

EEN GELOFTE VAN GLORIE (Boek #5)

EEN AANVAL VAN MOED (Boek #6)

EEN RITE VAN ZWAARDEN (Boek #7)

EEN GIFT VAN WAPENS (Boek #8)

EEN HEMEL VAN SPREUKEN (Boek #9)

EEN ZEE VAN SCHILDEN (Boek #10)

EEN BEWIND VAN STAAL (Boek #11)

EEN LAND VAN VUUR (Boek #12)

EEN HEERSCHAPPIJ VAN KONINGINNEN (Boek #13)

EEN EED VAN BROEDERS (Boek #14)

EEN DROOM VAN STERVELINGEN (Boek #15)

EEN STEEKSPEL VAN RIDDERS (Boek #16)

HET GESCHENK VAN DE STRIJD (Boek #17)

DE SURVIVAL TRILOGIE

ARENA EEN: SLAVERSUNNERS (Boek #1)

ARENA TWEE (Boek #2)

DE VAMPIER DAGBOEKEN

VERANDERD (Boek #1)

GELIEFD (Boek #2)

VERRADEN (Boek #3)

VOORBESTEMD (Boek #4)

VERLANGD (Boek #5)

VERLOOFD (Boek #6)

BELOOFD (Boek #7)

GEVONDEN (Boek #8)

HERREZEN (Boek #9)

BEGEERT (Boek #10)

VERDOEMD (Boek #11)

GEOBSEDEERD (Boek#12)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Luister naar DE VAMPIERVERSLAGEN serie in audio boek formaat!

Copyright © 2016 door Morgan Rice

Alle rechten voorbehouden. Behalve zoals toegestaan onder de V.S. Copyright Act van 1976, mag geen enkel deel

van deze publicatie worden gereproduceerd, gedistribueerd of overgedragen worden, in wat voor vorm dan ook, of worden opgeslagen in een database of zoekstelsel, zonder de voorafgaande toestemming van de auteur.

Dit ebook is uitsluitend voor jou persoonlijk bedoeld. Dit ebook mag niet doorverkocht worden of weggeven worden aan andere mensen. Als je dit boek met iemand anders wil delen, schaf dan alsjeblieft een extra exemplaar aan voor elke ontvanger. Als je dit boek leest en je hebt het niet aangeschaft, of het is niet voor jouw gebruik aangeschaft, geef het dan terug en schaf je eigen exemplaar aan. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en incidenten zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn fictief gebruikt. Enige overeenkomst met echte personen, levend of dood, is geheel toevallig.

Omslagafbeelding Copyright [iStock.com/nsilcock](https://www.iStock.com/nsilcock)
INHOUD

[HOOFDSTUK EEN](#)

[HOOFDSTUK TWEE](#)

[HOOFDSTUK DRIE](#)

HOOFDSTUK VIER

HOOFDSTUK VIJF

HOOFDSTUK ZES

HOOFDSTUK ZEVEN

HOOFDSTUK ACHT

HOOFDSTUK NEGEN

HOOFDSTUK TIEN

HOOFDSTUK ELF

HOOFDSTUK TWAALF

HOOFDSTUK DERTIEN

HOOFDSTUK VEERTIEN

HOOFDSTUK VIJFTIEN

HOOFDSTUK ZESTIEN

HOOFDSTUK ZEVENTIEN

HOOFDSTUK ACHTTIEN

HOOFDSTUK NEGENTIEN

“Kom, lieve nacht; kom, liefhebbende, zwarte nacht;

Geef me mijn Romeo; en, als ik zal sterven,

Neem hem en verscheur hem tot kleine sterren,

En hij zal het hemelse gelaat zo laten schitteren

Dat heel de wereld verliefd wordt op de nacht...”

— William Shakespeare

Romeo en Julia

HOOFDSTUK EEN

Kate ontwaakte op de ochtend van haar zeventiende verjaardag met een knoop in haar maag. Ze wilde dat ze opgewonden kon zijn; maar ze zag er tegenop, en ze wist dat er geen cadeaus op haar lagen te wachten, geen verjaardagsontbijt, geen taart. Er zouden geen verjaardagskaarten zijn. Ze zou geluk hebben als iemand van haar familie het zich zelfs maar herinnerde.

Ze voelde de warme zon van Santa Barbara op haar oogleden, en ze deed haar ogen open en knipperde. Haar kamer stond nog altijd vol met verhuisdozen. Het was een chaos, en ze kon zichzelf er niet toe kon aanzetten om het op orde te brengen. Misschien, besepte ze, was het omdat ze hier niet wilde zijn. Ze wilde niet bij haar familie zijn—waar dan ook. Waarom zou ze? Ze haatten haar.

Kate trok haar deken over haar hoofd heen om het licht tegen te houden. Ze wilde wanhopig graag dat ze niet uit bed hoefde om de confrontatie met de dag aan te gaan. Het beste dat ze kon doen, besloot ze, was zo snel mogelijk het huis uit zien te komen en naar school gaan. Ze had tenminste haar vriendinnen. Zij wisten maar al te goed over haar thuissituatie, en ze zouden zich druk maken om haar als ze niet kwam opdagen.

Kate wist zichzelf uit bed te hijsen en trok haar favoriete spijkerbroek en een zwart T-shirt aan. Toen stapte ze in haar

gehavende rode Converses en haalde ze een kam door haar donkerbruine haar, net genoeg om de klitten eruit te krijgen maar niet om het op een bepaalde manier te stijlen. Omdat het een speciale gelegenheid was, deed ze wat mascara en kohl op. Ze bekeek zichzelf van een afstandje in de spiegel. Haar moeder zou haar outfit haten. De gedachte deed haar glimlachen.

In de gang kwam de geur van pannenkoeken, bacon en ahornsiroop haar tegemoet. Haar moeder deed graag of ze de All-American Moeder was, met haar voetbalmoeder kapsel. Ze was allesbehalve. Ze was een bedriegster. Het was allemaal nep. All-American Moeders zouden van hun kinderen moeten houden —niet één dochter adoreren en de ander zich intussen klein en onbelangrijk laten voelen.

Kate wist al dat de pannenkoeken niet voor haar waren. Ze waren voor haar vader en voor haar zus, Madison, en haar broertje, Max, maar niet voor haar. Haar moeders hatelijke opmerkingen galmden door haar hoofd.

Als je nu een sport op zou pakken, dan zou je ook een stevig ontbijt kunnen hebben. Maar omdat je de hele dag alleen maar binnen zit te lezen moet je op je figuur letten.

Kate zette zich schrap voor ze de keuken inliep.

De keuken in het nieuwe huis was smaakvol ingericht, gevuld met de nieuwste gadgets. Het zag eruit als een keuken die uit een magazine was geknipt. Het was alles dat haar moeder nodig had om haar schertsvertoning van de perfecte familie vol te houden.

Haar vader zat aan de tafel, zijn ogen nog rood van zijn

drinksessie van de vorige avond. Hij staaarde somber in zijn zwarte koffie. Zijn pannenkoeken stonden onaangeraakt naast hem. Kate wist dat dat betekende dat zijn kater te hevig was om te eten.

Madison, die ook aan de tafel zat, was bezig met haar make-up op doen in haar kleine spiegeltje. Haar donkere haar viel in zachte golven over haar schouders en glinsterde in het zonlicht. Ze complimenteerde haar look met felrode lippenstift, waardoor ze er meer uit zag als een universiteitsstudente dan als de middelbare school leerling die ze in werkelijkheid was. Het was niet te zien dat er slechts achttien maanden tussen de meisjes zat. Madison was meer als een vrouw, terwijl Kate zich op veel vlakken nog steeds als broodmager kind voelde.

Kate schuifelde de keuken in en griste haar tas van de vloer. Max merkte haar op en glimlachte naar haar. Hij was veertien, en verreweg de aardigste persoon van Kate's familie. Hij probeerde het in elk geval.

“Wil je ook?” zei hij, terwijl hij naar zijn stapel pannenkoeken wees.

Kate glimlachte. Ze wist dat Max dol was op pannenkoeken en dat hij waarschijnlijk al zijn wilskracht nodig had om ze niet te verslinden. Ze was geraakt door het gebaar.

“Ik ben oké, bedankt,” zei ze.

Haar moeder, die bij het keukenraam sap stond in te schenken, draaide zich om.

“Geen pannenkoeken voor Kate,” zei ze. “Het ziet er naar uit

dat je wat bent aangekomen.”

Ze bekeek Kate van top tot teen en nam niet eens de moeite om de afkeer op haar gezicht te verbergen. Kate beantwoordde haar woeste staar met een koude blik in haar ogen.

Max staarde naar zijn bord. Hij voelde zich schuldig vanwege het feit dat hij ervoor had gezorgd dat zijn moeder Kate begon te bekritisieren.

“Maak je geen zorgen, Moeder,” zei Kate emotioneel. “Ik ken de regels.”

Normaal gesproken was Kate voorzichtig met terugpraten naar haar moeder. Het maakte de dingen alleen maar erger. Maar iets voelde anders vandaag. Misschien was het omdat ze nu zeventien was. Ze voelde zich een beetje sterker, een beetje machtiger. Ze had het gevoel alsof ze op het punt stond iets opwindends te beleven.

Kate deed de koelkast open en haalde er een bak gewone yoghurt uit. Het was het enige dat haar moeder haar nu als ontbijt liet eten.

Ze greep een lepel en begon haar yoghurt te eten, zittend op het keukeneiland; ze had geen behoefte om bij de rest van de familie aan de ontbijttafel aan te schuiven.

Haar moeder liep met een kan sinaasappelsap naar de tafel en schonk een glas in voor de rest.

Madison klapte haar handspiegeltje dicht en keek op naar haar zus.

“Wil je een lift met mij en Max naar school?” zei ze, terwijl

haar ogen van Kate's gehavende schoenen naar haar gescheurde spijkerbroek en onflatteuze T-shirt schoten.

Kate wierp een blik op Max. Hij zag er nog schuldiger uit dan ooit. Zij en Max hadden altijd samen naar school gefietst, maar sinds ze naar het nieuwe huis waren verhuisd en de reis langer was geworden, was hij steeds vaker met Madison in de auto meegereden. Ze kon het hem niet kwalijk nemen—het was een uur fietsen naar San Marcos Senior School vanaf het nieuwe huis, en nauwelijks vijftien minuten met de auto—maar ze miste dat gevoel van solidariteit dat ze altijd met hem had. Het was alsof ze, door samen te fietsen, stilzwijgend hun afkeuring lieten blijken over de pikorde in het huis, waar Madison overduidelijk bovenaan stond. Maar nu was zelfs dat stille protest verbroken. Soms, als ze een paranoïde momentje had, vroeg Kate zich af of haar moeder dit huis bij Butterfly Beach alleen had willen hebben om haar en Max uit elkaar te trekken.

“Geen lift,” waarschuwde haar moeder, hoewel haar toon tegen Madison zachter was. “Kate heeft beweging nodig.”

Kate staarde naar de vier mensen aan de ontbijttafel en voelde een steek van afgunst. Haar familie was totaal disfunctioneel maar ze waren alles dat ze had, en het was pijnlijk om van hen gescheiden te zijn.

“Ik pak mijn fiets wel,” zuchtte Kate.

Madison haalde haar schouders op. Ze was niet echt wreed tegen Kate maar ze nam nooit de moeite om voor haar zus op te komen. Madison was de favoriete dochter in huis en zij

voelde zich uitstekend op haar gemak aan de top. Teveel met Kate associëren kon haar reputatie schaden. Ze had van dichtbij meegemaakt hoe het was om in de ogen van hun moeder van een voetstuk te vallen, en het was duidelijk dat ze niets zou doen om dat te riskeren.

Aan de andere kant van de kamer ving Max Kate's blik op en fluisterde stilletjes sorry.

Ze schudde haar hoofd en fluisterde geeft niet.

Het was niet zijn schuld dat hij er altijd tussen in zat. Hij zou zich niet schuldig moeten voelen voor haar moeders onrechtvaardigheid.

Max wees naar Kate's tas en tilde zijn wenkbrauwen op.

Kate fronste en tuurde in haar schooltas. Er zat een poederblauwe envelop in. Ze snakke naar adem. Het was een kaart. Ze werd overspoeld door dankbaarheid. Hij had haar stiekem een verjaardagskaart gegeven.

Kate keek verrast op en ze maakte oogcontact met hem terwijl hij schaapachtig naar haar glimlachte.

Dank je, fluisterde ze.

Hij knikte en glimlachte breder.

“Heb je vandaag geen training, lieverd?” vroeg hun moeder aan Madison. Haar ogen schitterden van trots terwijl ze naar haar mooie, getalenteerde oudste dochter keek.

De twee begonnen over cheerleader training, en gaven kattige commentaren over welke meisjes het team teleur stelden, of wie er de laatste tijd teveel was aangekomen. Ze waren als twee

handen op één buik, haar moeder en Madison. Kate's moeder was een succesvol cheerleader geweest toen zij op school zat, en het was een enorme teleurstelling voor haar geweest toen Kate de activiteit had gemeden ten behoeve van lezen en schrijven.

Op dat moment stond hun vader ineens op. Iedereen verstijfde. Hij was een lange man en hij torende boven hen allemaal uit, waardoor hij een donkere schaduw over de anders zo lichte, zonnige keuken wierp.

“Ik ben laat voor werk,” mompelde hij.

Kate's spieren spanden zich. De enige plek waar haar vader heen zou moeten gaan was terug naar bed, zodat hij zijn kater uit kon slapen. Hij verkeerde in een absolute toestand, met zijn loshangende shirt en stoppels op zijn kin. Misschien was zijn drinkprobleem wel één van de redenen dat haar moeder zo kritisch was op Kate's verschijning; ze had geen controle over hoe representatief haar man eruit zag, dus reageerde ze dat af op haar dochter.

De hele kamer was stil, en ze hielden allemaal hun adem in. Hun vader slenterde door de keuken, viste zijn autosleutels uit de schaal op het keukeneiland en griste zijn koffer van de vloer. Zijn bewegingen waren ongecoördineerd, en het zat Kate niet lekker dat hij in die toestand naar zijn werk moest rijden. Ze vroeg zich af wat zijn collega's van hem dachten. Zouden ze weten hoeveel hij 's avonds dronk? Of was hij net zo goed in acteren als haar moeder? Als hij op zijn werk kwam, liet hij zich dan moeiteloos in het persona van een andere man glijden, een betere man, een

familieman, een man die respect verdiende? Hij was vaak genoeg gepromoveerd om zich een mooi huis in een benijdenswaardige buurt te kunnen veroorloven, dus hij moest wel iets goed doen.

Zodra de voordeur achter hem dicht sloeg en de auto startte, begon iedereen zich weer te ontspannen. Maar niet helemaal. Soms was het alleen Vaders onvoorspelbare temperament dat Moeder onder controle hield. Zonder hem was zij de baas, en Kate was altijd degene die het moest ontgelden.

“Dus,” zei ze, terwijl ze haar jongste dochter een koude blik toe wierp. “Ik heb naar onze rekeningen gekeken sinds we in het nieuwe huis zijn gaan wonen, en het ziet er naar uit dat studeren voor jou geen optie is, Kate.”

Kate verstijfde. Haar hele lichaam veranderde in ijs.

“Wat?”

“Je hebt me gehoord,” zei haar moeder. “Deze buurt is duur en we kunnen het ons niet veroorloven om jullie allebei te laten gaan. Madison is onze prioriteit. Je kunt werken tijdens je laatste jaar, en volgend jaar kun je een tussenjaar nemen om mee te betalen aan Madisons schoolgeld.”

Kate voelde de yoghurt in haar maag omhoog komen. Ze was zo verwoest door het nieuws dat ze het gevoel had dat ze ieder moment kon overgeven.

“Dat... kun je niet doen,” stamelde ze.

Max kroop weg in zijn stoel. Ook Madison leek niet op haar gemak, hoewel Kate wist dat ze niet voor haar op zou komen.

“Ik ben je moeder, en zolang je onder mijn dak woont kan

ik doen wat ik wil. Madison is tot een geweldige universiteit toegelaten en laat jou haar kans om uit te blinken niet in gevaar brengen.” Haar moeder had een woeste blik in haar ogen. Ze vouwde haar armen strak voor haar borst. “Een felicitatie zou wel op zijn plek zijn,” sneerde ze. “Ik geloof niet dat ik ook maar een woord uit je heb horen komen sinds Madison de brief kreeg. Je bleef niet eens voor de taart.”

Haar moeder had maandag een feestje voor Madison gegeven toen ze de brief had gekregen. Ze had een taart gebakken—hoewel er tegen Kate gezegd was dat ze geen stukje mocht—en had zelfs een banner opgehangen. Madisons feestje was precies het verjaardagsfeestje dat Kate nooit zou krijgen.

Kate’s hart ging hevig tekeer. Er rees een rode mist op in haar hoofd.

Ineens ging haar mond er met haar vandoor.

“En ik dan?” schreeuwde ze. “Wat dacht je van een gefeliciteerd met je verjaardag? Je hebt mijn zeventiende niet eens erkend! Waarom moet alles altijd om Madison draaien? Waarom kun je niet eens om mij geven?”

De ogen van Max en Madison puilden uit van angst. Kate was nog nooit voor zichzelf opgekomen en ze waren bang voor de gevolgen.

De uitdrukking op hun moeders gezicht was genoeg om te weten dat ze compleet was vergeten dat het vandaag Kate’s verjaardag was. Maar ze zou haar fout niet toegeven—dat deed ze nooit.

“Ik ga hier niet met je over in discussie, jongedame. Je gaat huizen met me schoonmaken om aan Madisons schoolgeld mee te betalen, en daarmee uit.” Haar toon was emotioneel en koud. “Als ik nog één woord van je hoor, haal ik je van school en dan kun je je middelbare school diploma ook wel vergeten. Begrepen?” Ze stuurde Kate aan met een blik van pure afkeer in haar ogen. “Nou, kom je niet te laat op school?” voegde ze toe.

Kate stond daar, ziedend. De tranen prikten in haar ogen. Andere kinderen keken uit naar cadeautjes en feestjes op hun verjaardag. Het enige dat zij kreeg was het nieuws dat haar toekomst haar werd afgenomen. Ze sloeg haar pakje yoghurt op het keukeneiland neer en stormde het huis uit. Het was mei en de zon brandde en verschroefde haar bleke huid. Ze greep haar fiets van waar ze hem gisteren na school had achtergelaten en reed de straat uit. Ze trapte zo hard ze kon in een poging de woede die door haar heen stroomde van zich af te fietsen.

Ze haatte haar moeder. Ze haatte haar stomme nieuwe huis. Ze haatte haar familie. Het was allemaal een leugen. Het enige dat haar al die jaren op de been had gehouden was de wetenschap dat ze op een dag zou kunnen ontsnappen aan haar afschuwelijke, verstikkende moeder en haar waardeloze alcoholist van een vader. Dat ze op een dag naar de universiteit zou gaan. Ze wilde naar de oostkust, om zo ver mogelijk bij hen vandaan te zijn. Nu was die droom voorbij.

HOOFDSTUK TWEE

Kate slaagde erin om in een recordtijd op school te komen. Normaal gesproken werd ze op een gegeven moment ingehaald door Madison, maar ze was zo kwaad geweest dat ze er minder dan vijfenveertig minuten over had gedaan.

Zweet droop over haar rug terwijl ze haar fiets in de rekken naast de parkeerplaats zette. Ze wist, zelfbewust, dat haar gezicht vuurrood en vlekkerig moest zijn.

Op dat moment stopte er een auto achter haar, en stapte Tony uit.

“Oh God,” mompelde Kate hardop.

Tony was haar crush. Hij speelde bij het football team, ging om met alle coole mensen, en toch, ondanks dat alles, was hij echt een geweldig persoon. Hij was het soort jongen dat voor iedereen tijd maakte. Hij zag de kinderen op school niet door de lenzen van hun groepjes. Kate was geen ondergeschikt meisje voor hem—ze was gewoon Kate Roswell. Soms had Kate het gevoel dat hij de enige was die haar niet vergeleek met haar knappere, populairdere, grappigere zus.

“Kate,” zei hij, terwijl hij zijn deur dicht gooide. “Hoe gaat het?”

Kate voelde zich ongemakkelijk. Ze wilde dat ze daar niet druipend van het zweet en uitgeput voor hem stond.

“Goed,” zei ze, het enige dat ze kon bedenken.

“Hey,” zei hij met een enigszins vragende uitdrukking. “Je ziet er anders uit vandaag. Je hebt iets met je ogen gedaan.”

“Mascara,” antwoordde ze, en ze voelde zich nog ongemakkelijker.

“Het staat je goed,” zei hij nuchter. “Het was me niet eerder opgevallen hoe blauw je ogen zijn.”

Kate’s buik kriebelde. Als het niet zijn bedoeling was om met haar te flirten, dan deed hij niet erg zijn best.

“Hey, is het niet je verjaardag vandaag?” voegde hij toe.

Ze kon het niet helpen, ze moest zwijmelen. Hoe wist hij dat? Ze kon zich niet herinneren dat ze het hem verteld had.

“Uh, ja, dat is het,” zei ze.

Tony glimlachte en liet zijn prachtige, parelwitte tanden zien. “Gefeliciteerd.”

Hij leunde naar voren en trok haar naar zich toe om haar te knuffelen. Kate stond daar, stijfjes. Haar hele lichaam leek geëlektrificeerd. Ze wilde hem terug knuffelen maar was bang dat ze haar armen zou optillen, er zweetplekken ter grootte van China zichtbaar zouden zijn.

Tony liet haar los.

“Dank je,” stamelde ze, en voelde zich de grootste nerd ter wereld. Ze wilde dat ze cool kon zijn. Ze wist dat Madison nooit in paniek zou zijn geraakt als haar crush haar gewoon een knuffel had gegeven.

“Hey, kijk,” zei Tony. Hij keek over haar schouder terwijl het football team de parkeerplaats op liep. “Ik moet gaan. Fijne

verjaardag, oké?” Hij liep al weg, en keek over zijn schouder. “Als ik je bij de lunch zie krijg je een muffin van me.” Toen liep hij zijn vrienden tegemoet.

Kate drukte haar tas dicht tegen zich aan, zich goed bewust van het feit dat ze zojuist een zootje van die hele interactie had gemaakt. Het was de opmerking over haar ogen die haar van haar stuk had gebracht. Ze kon het niet helpen; ze vroeg zich af of Tony met haar aan het flirten was geweest. Misschien was er een klein deel van hem dat haar ook leuk vond.

“Kate!” schreeuwde iemand, en toen ze zich omdraaide zag ze haar drie beste vriendinnen naar haar toe lopen.

Dinah Higgins, Nicole Young en Amy Tan waren Kate’s beste vriendinnen sinds ze elkaar in de brugklas hadden ontmoet. Dinah was Afrikaans Amerikaans en kwam uit een grote, warme familie die meer tijd voor Kate leek te hebben dan haar eigen familie. Ze droeg haar haar in nette vlechtjes, met rood en wit er doorheen gevlochten. Nicole woonde alleen met haar vader; haar moeder was gestorven aan kanker toen ze nog maar heel klein was. Ze was door en door Californisch, maar probeerde dat te verbergen onder lagen van zwarte jurken en motorlaarzen. Omdat ze van nature blond haar had, verfde ze het vaak in allerlei verschillende kleuren. Nu waren de punten fel oranje. Amy was het meisje waar Kate het meest hecht mee was. Haar ouders waren allebei Chinees, en waren naar Amerika verhuisd om haar en haar broer een betere toekomst te geven. Als gevolg daarvan was er een enorm cultureel verschil tussen Amy en haar

ouders. Ze zagen haar een beetje als een rare, met haar liefde voor popcultuur, haar obsessie met reality TV, en haar maffe persoonlijkheid. Het was om die redenen dat Kate en Amy zo hecht waren. Amy was ook het buitenbeentje van haar familie.

De drie meisjes grepen Kate was en knuffelden haar.

“Gefeliciteerd met je verjaardag!” riepen ze.

Veel van de andere kinderen op de parkeerplaats keken vol afschuw naar hen om—zij waren te cool om zich zo te gedragen in het openbaar. Maar het kon Kate niet schelen. Ze hield van haar vriendinnen en hoe ze ervoor zorgden dat ze zich speciaal voelde, ondanks het feit dat ze gewoontjes en saai was vergeleken met Madison.

“We hebben cadeautjes!” straalde Dinah. Ze haalde een slecht ingepakt cadeautje uit haar tas en drukte het in Kate’s handen.

“Maak de mijne eerst open,” voegde Nicole toe, die een kleine doos naar Kate toe schoof.

“Je kunt wel raden wat dit is,” zei Amy, die haar een boekvormig pakje overhandigde.

Kate werd bedolven door alle cadeaus. “Bedankt, jongens,” straalde ze. “Ik weet niet wat ik moet zeggen.”

“Gewoon openmaken!” riep Nicole.

Ze gingen naast de tennisbaan op het gras zitten. Kate maakte al haar cadeautjes open—een doos chocolade van Dinah, een paar schedel-en-botten oorhangers van Nicole, en een tweedehands exemplaar van Romeo en Julia. Kate was dol op Shakespeare en op romantische tragedies, en ze zou het liefst de

hele avond doorbrengen met lezen.

“Jullie zijn de beste,” zei ze, en ze knuffelde hen.

Amy stootte haar vriendin aan. “Dus... wat heeft Moeder Monster vanochtend gezegd? Heb je felicitaties gehad?”

Kate schudde haar hoofd. “Nee.” Toen herinnerde ze zich de kaart van Max. “Max was de enige die het zich leek te herinneren.”

Ze haalde de kaart tevoorschijn. Hij was een beetje gekreukeld in haar tas. Ze maakte de envelop open en zag een glinsterende roze kaart met een bloem op de voorkant. Het was het soort kaart dat je een vierjarige zou geven, maar ze was nog altijd dankbaar. Max moest zijn zakgeld eraan hebben uitgegeven; hun moeder zou hem zeker niets hebben geleend.

Aan de binnenkant van de kaart stond: “Voor mijn zus op haar verjaardag.” Hij had geen boodschap geschreven, alleen “Kate” bovenaan en “Max” onderaan. De aanblik van de simpele kaart deed haar hart weer samentrekken en herinnerde haar aan de pijnlijke, teleurstellende ochtend. Voor Kate zichzelf kon bedwingen, begon haar onderlip te trillen.

“Kate!” riep Dinah, die haar armen om haar heen sloeg. “Wat is er aan de hand!”

Kate probeerde te praten maar haar tranen overweldigden haar. Alle drie de meisjes wisten hoe lastig haar thuissituatie was—ze hadden naar haar geluisterd en haar door drie jaar van kwellend heen gesleept—en waren niets dan bezorgd om hun vriendin.

“Mam zei,” begon Kate, hard snikkend, “dat ik niet kan studeren. Dat ik moet werken om mee te betalen aan Madisons schoolgeld.”

Amy's mond viel open. Dinah wierp Kate een gepijnigde blik toe. Nicole kneep in haar arm.

“Dat kan ze niet maken!” riep Amy.

“Dat is zo oneerlijk,” zei Nicole fronsend. “Je kunt altijd bij mijn familie wonen als je onder haar dak vandaan moet.”

“Of bij die van mij,” voegde Dinah toe. “Mijn moeder is dol op je. Dat weet je.”

“Bedankt,” mompelde Kate. “Maar ik weet niet wat ik moet doen als ik niet kan studeren. Dat was mijn ontsnappingsplan, weet je?”

De meisjes knikten. Ze hadden veel gepraat over studeren, en hadden zelfs gesproken om naar dezelfde universiteit te gaan zodat ze niet uit elkaar zouden hoeven.

“Ik weet gewoon niet wat ik moet doen,” voegde Kate toe, en ze moest zich wederom aan haar tranen overgeven.

“Ik ga er vanuit dat Madison niet voor je is opgekomen,” zei Amy. Ze haatte Madison om het feit dat ze niet voor Kate op kwam en probeerde Kate altijd duidelijk te maken dat ze niet zo soft moest zijn voor haar zus. Volgens Amy zou Madison hun moeder moeten aanspreken op het feit dat ze Kate zo slecht behandelde, in plaats van onschuldig haar complimentjes en aandacht op te likken.

“Nee,” antwoordde Kate somber.

“Hey,” zei Nicole, die een arm om haar vriendin heen sloeg. “Het komt goed. Je hebt ons, en we zullen op je letten. Er zal iets gebeuren dat alles verandert. Dat beloof ik.”

Kate wist niet hoe ze daar zo zeker van kon zijn. Nicole had het altijd over dat de dingen zouden veranderen en dat alles uiteindelijk wel goed zou komen, maar de dingen leken voor Kate alleen maar slechter te worden. Haar vader dronk steeds meer, haar moeder kreeg steeds meer grip op haar leven, en Madison werd steeds afstandelijker terwijl haar status als gouden kind werd bevestigd. Kate’s leven leek in een neerwaartse spiraal te gaan, en het verliezen van haar kans om te studeren was de laatste strohalm.

Nicole bleef maar doorgaan. “Het schoolgala is binnenkort,” zei ze. “Wie weet wat er daar gebeurt.”

“Oh, alsjeblieft,” antwoordde Kate. “Jongens zijn wel het laatste wat ik nu aan mijn hoofd heb.”

“Oh echt?” zei Amy fronsend. “Want ik dacht toch echt dat ik net een zekere Tony Martin een zekere Kate Roswell een knuffel zag geven op de parkeerplaats.”

Ondanks haar verdriet deed die gedachte Kate wel een beetje goed. Er speelde een glimlachje om haar lippen. “Ja. Hij, ehm, hij zei dat mijn ogen mooi waren met de mascara.”

“Oh mijn God!” schreeuwde Dinah. “Hij vind je helemaal leuk!”

Kate lachte en schudde haar hoofd. “Dat weet ik niet zo zeker. Hij is aardig tegen iedereen.”

“Ja, aardig,” zei Amy, “niet flirterig!”

Nicole wierp haar een triomfantelijke blik toe. “Ik zei toch dat het allemaal wel beter zou worden?”

Kate zwaaide met haar handen en probeerde de opwinding van haar vriendin te temperen.

“Ik denk niet dat het zo zit,” zei ze.

“Misschien vraagt hij je wel naar het gala,” gilte Dinah.

De gedachte deed Kate's buik kriebelen van opwinding. Was er een kans dat hij haar zou vragen? Toen herinnerde ze zich haar mascara, en hoe ze had gehuild.

“Oh God, ben ik uitgelopen?” vroeg ze paniekerig.

“Nee, meid,” antwoordde Dinah. “Je ziet er goed uit. Maar ik zal je mooi maken tijdens de lunch, als een traktatie voor je verjaardag!”

Dinah was dol op make-up. Vanwege haar grote familie had ze niet de gelegenheid om alle kleding en schoenen te kopen die ze nodig had om de trends bij te houden, dus was ze altijd bezig met het aanpassen van haar kleren en het maken van make-up. Ze was ongelofelijk creatief geworden. Ze moedigde anderen altijd aan om meer met hun looks te experimenteren. Nicole was de enige andere die losging met haar uiterlijk. Amy probeerde neutraal te blijven om haar familie niet op stang te jagen, hoewel ze wel een voorliefde had voor minirokjes en knielaarzen wanneer ze de kans kreeg.

Kate was de enige die nooit echt haar identiteit liet zien middels mode. Ze had het gevoel dat de keuzes die

ze maakte specifiek waren om haar moeder te irriteren. Sinds ze was gestopt met het dragen van haar moeders zijdeachtige, geplooid, pastelkleurige jurken en ze niet langer naar schoonheidswedstrijden ging, was ze een tomboy geworden. Maar ze wist niet of ze echt een tomboy was, of dat ze gewoon genoot van de wetenschap dat het haar moeder kwaad maakte als ze zich zo kleepte.

Kate glimlachte. Als er een kans was dat Tony haar zou meevragen naar het gala, dan kon ze zichzelf net zo goed de kans gunnen. Ze voelde zich al een miljoen keer beter dan tijdens haar boze fietstocht die ochtend. Ze wist dat haar vriendinnen er voor haar waren.

“En kijk, als Tony me niet naar het gala vraagt, dan is dat niet zo erg,” voegde Kate toe. “We kunnen altijd met zijn allen gaan.”

“Ik ben zo blij dat je dat zegt,” antwoordde Amy. “Ik denk niet dat mijn ouders me met een jongen in een auto laten stappen!”

Ze lachten. Het voelde goed om te weten dat ze voor elkaar klaar stonden, dat ze niet afhankelijk waren van jongens om zich te vermaken op het gala.

De bel ging en de meisjes stonden op, waarna ze uiteen gingen. Amy en Kate hadden allebei wiskunde dus ze liepen arm in arm door de gangen.

Ineens voelde Kate Amy in haar arm knijpen. Ze keek op en zag Madison met haar cheerleader vriendinnen bij de kluisjes hangen. Ze stond met haar rug naar Katen en Amy toe en had niet door dat ze achter haar stonden. Ze vertelde een verhaal dat

de andere meisjes liet gieren van het lachen.

“En toen zei Moeder, ‘Jongedame, je gaat schoonmaakster worden zoals ik, zodat Madison kan gaan studeren.’ Kun je het geloven? Ik was van, ‘Oh mijn God, ze verandert mijn zusje in een slaaf!’ En dat op haar zeventiende verjaardag! Weet je, ik kreeg een auto voor mijn zeventiende. Zij krijgt niets.”

Ze brulde van het lachen, en de andere meisjes deden met haar mee. Kate’s maag draaide zich om. Hoe kon Madison haar zo belachelijk maken? Ze wist dat Madison thuis niet voor haar opkwam, maar ze had nooit gedacht dat ze tegen haar vriendinnen over haar tegenslagen zou roddelen.

Amy klampte zich vast aan Kate’s arm in een poging haar te steunen en haar met beide benen op de grond te houden. Ze leidde Kate langs Madison en de groep gemene meiden. Terwijl Kate langsliep, wist ze dat Madison haar zou zien, en dat ze zou beseffen dat ze haar had horen praten.

Ze keek over haar schouder naar haar zus. Hun blikken ontmoetten elkaar, en Madison leek een beetje geschrokken. Maar behalve dat gaf ze geen blijk van erkenning dat ze Kate’s gevoelens had gekwetst. Toen wendde ze haar blik af en richtte ze haar aandacht weer op haar vriendinnen. Kate slenterde naar haar klaslokaal, en voelde zich slechter dan ooit tevoren.

HOOFDSTUK DRIE

Kate overleefde haar eerste twee lessen, hoewel haar humeur er niet beter op werd. Ze was opgelucht toen de bel ging en het lunchtijd was, en ze weer naar haar vriendinnen kon.

Kate stond met haar vriendinnen in de rij van de drukke kantine en probeerde niet teveel naar de selectie van voedsel te kijken. Het zag er niet best uit. Als vegetariër had Nicole de meeste moeite om dingen te vinden die ze kon eten. Vandaag had ze aardappelwafels en bonen, terwijl Dinah en Amy het enigszins beter getroffen hadden met kip tikka masala en rijst. Kate vond dat de curry er iets te vet uitzag, maar Dinah, die iets voller was dan de rest, kon het niets schelen; ze was lang en goed geproportioneerd. Amy was superslank en leek alles te kunnen eten dat ze wilde zonder aan te komen. Nicole leek alleen door haar opgewonden karakter al op gewicht te blijven.

Uiteindelijk koos Kate voor een salade. Hoewel ze wist dat haar moeders beschimpingen over haar gewicht nergens op sloegen, had ze het gevoel dat misschien, als ze gewoon die paar kilo's kwijt zou raken, haar moeder niet zo streng meer voor haar zou zijn.

“Meid,” zei Dinah toen ze haar bord zag, “vertel me niet dat dit alles is wat je eet. Verdomme, het is je verjaardag! Neem dan ten minste een toetje!”

Kate liet zich in haar stoel zakken.

“Nou, Tony zei dat als hij me tijdens de lunch zou zien, hij een muffin voor me zou halen,” zei ze.

De andere drie grijnsden en wierpen elkaar veelbetekenende blikken toe. Kate voelde zich een beetje stom dat ze erover was begonnen.

“Oh mijn God,” zei Nicole ineens.

Iedereen stopte met giechelen en keek rond om te zien waar ze naar keek.

Er was zojuist een bloedmooie jongen de kantine ingewandeld.

“Oh,” zei Kate, die zich weer omdraaide. “Dat is Elijah. Hij is een laatstejaars, en is hier ongeveer een maand geleden begonnen. Ik heb Madison over hem horen praten.”

“Die goddelijke man loopt hier al een maand rond en dit is de eerste keer dat ik hem zie?” ze Nicole zonder een bittere toon in haar stem. Ze leek in de ban van hem, alsof ze haar ogen niet van hem af kon houden.

Ook Dinah leek hem wel wat te vinden.

“Oh zeker weten. Hij heeft wel iets weg van Leonardo DiCaprio in Titanic.”

“Maar geheimzinnig,” mompelde Nicole. “Duister en geheimzinnig.”

Kate wierp weer een blik op hem. Elijah was opvallend aantrekkelijk. Maar van wat ze Madison haar moeder had horen vertellen, was Elijah een beetje een eenling. Hij leek nooit iemand te hebben om mee om te gaan. Madison had geprobeerd

hem over te halen met haar groep om te gaan, maar hij was terughoudend geweest, iets dat Madison persoonlijk had opgevat. Sindsdien had ze besloten dat hij een beetje een freak was en dat hij haar aandacht niet waard was.

Hij leek inderdaad behoorlijk ontwijkend. Sterker nog, dit was waarschijnlijk de eerste keer dat Kate hem in de kantine had gezien. San Marcos was een grote school, maar Elijah was niet bepaald het type dat opging in de menigte. Ze vroeg zich af waarom ze hem niet vaker had gezien.

“Weet je nog wat we zeiden over het gala?” zei Nicole. “Ik neem het terug. Ik zou jullie drie in een oogwenk dumpen als het zou betekenen dat ik met hem kon gaan!”

Iedereen begon te lachen. Iedereen, behalve Kate. Ze staaarde naar Elijah en bekeek de manier waarop hij zich door de menigte baande. Hij was zo lichtvoetig dat het bijna leek of hij zweefde. Hij had een gracieuze manier van bewegen, alsof elke stap deel was van een dansroutine. Het was hypnotiserend.

Toen draaide hij zich om, alsof hij voelde dat iemand naar hem keek. Hun ogen ontmoetten elkaar in de drukke kantine. Op dat moment voelde Kate een sensatie in zich opwellen zoals ze nog nooit eerder had gevoeld. Het was alsof ze geraakt werd door de bliksem, alsof alle zenuwuiteinden in haar lichaam in brand stonden.

Er liep een groep jongere kinderen langs Kate's tafel, die haar zicht belemmerden.

Toen ze eenmaal voorbij waren, was Elijah weg.

Ze strekte haar hals in een poging hem door de deur te zien gaan waar hij heen was gelopen, maar ze kon hem helemaal niet meer zien. Hij was verdwenen.

“Jongens,” zei Kate tegen haar lachende vrienden, “hebben jullie dat gezien?”

Ze keken haar verward aan.

“Wat gezien?”

“Elijah. Het ene moment liep hij daar, en toen was hij ineens verdwenen.”

Ze bleef naar de plek kijken waar ze hem een moment eerder nog had gezien. Hij had de kantine onmogelijk zo snel kunnen verlaten.

“Elijah,” lachte Nicole, die theatraal naar haar hart greep. Toen keek ze Kate zogenaamd agressief aan. “Ik vecht voor hem, weet je. Vuisten, haren trekken, krabben, de hele mikmak.”

De meisjes begonnen weer te lachen, maar Kate deed niet mee. Ze bleef staren naar de plek waar Elijah had gestaan. Haar hoofd tolde.

Wat had ze zojuist meegemaakt?

HOOFDSTUK VIER

Kate liep met de andere meisjes terug door de drukke gangen, verloren in haar eigen wereldje. Ze kon het nog steeds niet bevatten. De andere meisjes leken niet te begrijpen waarom ze zo van haar stuk was gebracht, en hoe hard ze ook volhield dat Elijah letterlijk was verdwenen, ze bleven manieren vinden om het te verklaren. Ze had geen zin meer om te proberen hen te overtuigen van wat ze had gezien, en had chagrijnig de kantine verlaten.

Tegen de tijd dat de schooldag voorbij was, knorde Kate's maag. Het enige dat ze had gegeten was een beker yoghurt en een salade, en een paar chocolaatjes uit de doos die Dinah haar gegeven had. In combinatie met haar emotionele ochtend, de boze, snelle fietstocht naar school, en de vreemde ervaring van Elijah die in het niets was verdwenen, begon ze zich slap en licht in haar hoofd te voelen.

Ze maakte haar fiets los en begon aan haar tocht naar huis, en deze keer deed ze het rustig aan; ze wilde niet vallen. Haar tas, die gevuld was met schoolboeken en cadeaus van haar vriendinnen, was zwaar, wat de rit nog vermoeiender maakte.

De zon was gelukkig niet zo heet meer om drie uur 's middags en er waaide een koel briesje vanaf de oceaan. In de verte kon Kate de bergen van Rattlesnake Canyon Park zien. Het was één van haar favoriete plekken. Ze hield van de natuur, van de stilte

en de schoonheid ervan. Ze ging er graag heen in de weekenden om na te denken over het leven. Het herinnerde haar er altijd aan dat de wereld groot was en dat haar thuisleven slechts een piepklein deel van de ervaringen was die de wereld te bieden had.

Maar zou ze de wereld ooit te zien krijgen? Hoe kon ze ooit het leven krijgen dat ze wilde, als ze niet kon studeren? Ze kon de gedachte dat ze nog een jaar in Californië vast zou zitten niet verdragen. Ze zou de huizen van rijke mensen moeten schoonmaken, zoals haar moeder, en ze zou als een schaduw aan haar vastzitten. Het was niet eerlijk. Waarom zou zij geld moeten verdienen voor Madisons schoolgeld? Madison was bij lange na niet zo leergierig als Kate; sterker nog, ze wilde waarschijnlijk alleen maar studeren zodat ze jongens kon ontmoeten.

Kate besloot dat ze een manier moest zien te vinden om een deel van haar verdiensten achter te houden, zodat ze kon sparen voor een vliegticket naar de oostkust. Ze zou op een dag gewoon verdwijnen. Het leek een dramatische oplossing, maar wat moest ze anders?

Kate was zo verloren in haar eigen gedachten dat ze de groep mensen voor zich niet opmerkte tot ze vlakbij was. Het waren laatstejaars jongens van haar school, en ze liepen luidruchtig over de stoep en de weg heen. Kate stond op het punt om hen heen te fietsen toen ze beseftte dat er iemand tussen hen in stond. Een jongens werd als een strandbal heen en weer geduwd, van de ene naar de andere jongen. Ze zag zijn donkere haar en delicate features. Het was Elijah.

“Hey!” schreeuwde Kate, die op haar remmen ging staan. “Laat hem met rust!”

Eén van de jongens draaide zich met een dreigende blik in zijn ogen naar haar om. “Fiets maar door, meisje,” zei hij op wrede toon. “Ik denk niet dat je vriendje door een meisje gered wil worden.”

Op dat moment ving Kate een blik van Elijah op. Hij leek terneergeslagen. Er zat een scheur in zijn T-shirt, bij zijn schouder. Maar toen de jongens Kate negeerden en hem weer heen en weer begonnen te duwen, kwam hij niet eens voor zichzelf op.

“Elijah!” schreeuwde ze. “Vecht terug!”

Toen keek hij haar aan, alsof hij haar voor het eerst zag, maar hij bleef doorlopen. Ze begreep het niet.

Maar Kate zou Elijah niet in elkaar laten slaan vanwege één of andere stomme mannelijke overtuiging dat meisjes het niet voor jongens op mochten nemen. Ze had een fiets, wat betekende dat ze sneller was, en ze kon hem als een stormram gebruiken.

Ze liet haar tas, zwaar en bobbelig met schoolboeken, van haar schouders afglijden. Ze racete op de groep jongens af, haalde uit en sloeg één van hen met haar tas tegen zijn rug.

“Hey!” schreeuwde hij, terwijl hij haar voren struikelde. “Laat me met rust, mafkees.”

Hij leek niet al te veel van zijn stuk gebracht door Kate, hoewel ze hoopte dat hij zich gewoon sterk hield omdat zijn vrienden erbij waren.

Misschien was het stom om het op te nemen tegen een groep laatstejaars met niets anders dan haar tas en fiets als wapens, maar Kate werd overspoeld door een soort kracht, alsof ze een beschermende gans was die zich om haar nest bekommerde. Ze nam het op tegen Elijahs pestkoppen op de manier waarop ze wilde dat Madison het voor haar opnam tegen haar moeder.

Ze fietste zo snel als ze kon op hen af, waardoor ze uiteen gingen.

“Wie is die freak?” zei één van de jongens terwijl hij uit de weg dook.

“Is dat niet het zusje van Madison?” antwoordde een ander, die in de lach schoot toen Kate uithaalde met haar rugtas.

“Ieh, gatver,” zei de eerste. “Maar Madison is zo lekker. Ze moet wel geadopteerd zijn, toch?”

Opgehitst door hun brutale opmerkingen viel Kate weer aan. Ze sloeg een andere jongen met haar rugtas, deze keer zo hard dat hij tegen een ander aan struikelde. Ze vielen allebei op de grond.

In een poging zich groot te houden gingen de jongens uiteen, als een groep kinderen die hun ijsjes in de steek lieten vanwege een irritante, volhardende wesp. Ze hadden duidelijk door dat Kate hun aanval op Elijah meer gedoe zou maken dan het waard was.

Kate hijgde van uitputting en angst, maar er stroomde ook een beetje triomfantelijke adrenaline door haar heen. Ze keek de jongens na terwijl ze weg slenterden en draaide zich toen om

naar Elijah.

Maar Elijah was verdwenen.

“Hey!” riep Kate hardop. Het minste dat de eikel had kunnen doen was blijven hangen om haar te bedanken. Ze strekte haar hals en probeerde te zien waar hij heen was gegaan. Maar hoe verder ze keek, hoe duidelijker het werd dat Elijah met geen mogelijkheid zo snel uit haar zicht had kunnen verdwijnen. Er waren aan deze kant van de weg geen huizen of winkels waar hij naar binnen had kunnen gaan; alleen een rotswand aan de ene kant en aan de andere kant een steile val naar de daken van de huizen op de straat die eronder lag. Waar was hij heen gegaan?

Ze keek om zich heen en kneep haar ogen samen tegen het felle zonlicht, maar hij was nergens te bekennen. Toen zag ze een figuur onderaan de heuvel. Ze herkende hem aan zijn gracieuze, precieze manier van lopen. Ze wilde denken dat het haar adrenaline was die met haar perceptie speelde, maar ze werd overspoeld door een ongemakkelijk gevoel. Het was net als in de kantine. Ze wist nu zeker dat Elijah zich sneller kon verplaatsen dan ze voor mogelijk had gehouden.

Kate wist niet zeker wat haar ertoe aanzette om hem achterna te gaan. Misschien kwam het door het feit dat ze nu zeventien was en ze niet meer over zich heen wilde laten lopen, maar ze vond dat ze op zijn minst wat dankbaarheid van hem mocht verwachten omdat ze haar nek voor hem had uitgestoken. De doos met chocolaatjes van Dinah was geplet toen ze op de jongens had ingebeukt. Een kleverige roze vulling sijpelde door

haar tas. En haar exemplaar van Romeo en Julia had nu een grote scheur in de kaft.

Ze begon naar Elijah toe te fietsen. Het was een lange weg, die soms behoorlijk steil werd. Het enige dat Kate hoefde te doen was naar voren leunen en de zwaartekracht zijn werk laten doen. Ze was doorgaans een langzame, voorzichtige fietser, niet echt een sensatiezoeker, en het voelde goed om de wind door haar haren te voelen terwijl ze van de heuvel raasde.

“Hey!” schreeuwde ze toen ze dacht dat Elijah binnen hoerbereik was.

Hij draaide zich om en keek haar verward aan. Op het moment dat hun ogen elkaar ontmoetten, werd Kate wederom overspoeld door een vreemd gevoel. Er was een intensiteit in Elijahs ogen, een spookachtige uitdrukking. Als de ogen inderdaad de poorten naar de ziel waren, dan was Elijahs ziel ouder dan ze zich kon indenken.

Verbijsterd door de gevoelens die door haar lichaam joegen kneep Kate in haar handremmen. Maar ze ging sneller dan normaal, haar fiets was oud, de remmen waren een beetje versleten, en deden het niet zo goed meer als ze zou willen. Ze naderde het einde van de weg met een gestoorde snelheid. En daar, besepte ze angstig, lag de snelweg.

Kate's hart bonkte in haar keel toen het tot haar doordrong dat ze met geen mogelijkheid op tijd zou kunnen stoppen. Ze ging recht op de weg af.

De tijd leek tot een pijnlijk tempo te vertragen terwijl ze

haar onvermijdelijke dood tegemoet vloog. Haar fiets passeerde het stopteken, haar nutteloze remmen piepten en de geur van verbrand rubber hing in de lucht. Toen vloog ze recht over de witte markeringen op de weg—recht het naderende verkeer tegemoet.

Kate ving een glimp op van een camper die op haar af kwam. Ze zag de ogen van de geschrokken bestuurder—en toen voelde ze de impact.

Kate werd tegen de camper aan geslagen. Ze voelde geen pijn, maar het oorverdovende, krakende geluid vertelde haar dat ze iets had gebroken. Waarschijnlijk alles.

De claxon van de auto begon te blèren terwijl ze van de voorruit af stuiterde, en toen weer helemaal naar beneden rolde. Haar fiets werd gelanceerd, en viel weer naar beneden. Ze rolde van de bumper van de camper af en smakte tegen de grond.

Zwarte sterren dansten voor haar ogen. Haar fiets kwam naast haar op de grond terecht en verbrijzelde door de impact met het harde asfalt. Kate werd zich bewust van een verdoofde sensatie, van de metaalachtige geur van bloed. Maar de pijn kwam niet. Ze wist dat het slecht was. Slecht dat ze niet bewoog. Slecht dat ze helemaal niets voelde.

Kate's hoofd viel opzij en ze zag de schittering van de oceaan in de verte. Alsof ze aan het einde van een lange tunnel lag, hoorde Kate het geluid van remmende auto's, van autodeuren die werden dichtgeslagen, van schreeuwde mensen. Ze rook benzine en rubber en metaal, en iets dat brandde.

Toen, door alle chaos, zag ze Elijahs gezicht ineens voor zich. Ze voelde hoe ze door hem werd opgetild. Hij zei iets, maar ze kon zijn woorden niet plaatsen. Zijn blik was intens, paniekerig.

En vlak voordat haar wereld zwart werd, dacht ze dat ze scherpe hoektanden uit zijn mond zag steken. Ze kon niet bewegen, ze kon niet eens schreeuwen. Maar ze voelde iets dat scherp, heet en nat was in haar nek, ze wist het zeker.

Toen werd alles zwart.

HOOFDSTUK VIJF

Het eerste waar Kate zich van bewust werd was een elektronisch bliepgeluid. Ze had niet veel nagedacht over doodgaan, maar ze was er behoorlijk zeker van dat het zo klonk. Het geluid werd spoedig vergezeld door een ander geluid; een gepiep. En toen werd ze zich ineens bewust van het gevoel dat ze naar voren werd gereden.

Wielen, dacht ze. Ik lig op een brancard.

Toen kwam er een vreemde, overdreven schone geur, als bleek en reinigingsmiddel.

Ik ben in een ziekenhuis, dacht ze.

Dus niet dood, drong het tot haar door. In elk geval nog niet.

Kate voelde iets in haar keel, en iets anders dat in haar arm prikte. Niet pijnlijk, maar irritant. Ze probeerde een hand op te tillen maar er gebeurde niets. Ze hoorde vreemde geluiden van boven zich komen, als mensen die door water heen praatten. Terwijl de seconden voorbij gleden werden de verstoringen minder geprononceerd, en begon ze stemmen en woorden te onderscheiden.

“Het is een wonder,” zei iemand. Het was een stem die ze niet herkende.

“Ik heb nog nooit iemand met dit soort verwondingen terug zien komen,” zei een andere stem.

“We gaan kijken of we toestemming van de ouders kunnen

krijgen om haar te testen,” ze de eerste weer. “Want ze had geen hartslag toen ze haar ophaalden, en ineens ademde ze weer. Ze hadden nog niet eens de tijd gehad om haar te defibrilleren.”

Kate vroeg zich af hoeveel tijd er was verstreken sinds de camper haar had geraakt. Was ze net pas in het ziekenhuis aangekomen of had ze jaren in een coma doorgebracht? Die laatste gedachte bracht haar in paniek. Wat als ze bewusteloos was geraakt op haar zeventiende verjaardag en pas op haar dertigste was ontwaakt? Of veertigste? Of tachtigste!

Ze werd steeds onrustiger bij de gedachte dat ze geconfronteerd zou worden met Amy, Dinah en Nicole, die allemaal getrouwd zouden zijn en kinderen zouden hebben. Ze wist dat ze geluk had dat ze nog leefde, maar de gedachte dat iedereen zonder haar was verder gegaan was beangstigend.

Op de één of andere manier, alsof ze werd gevoed door haar intense emoties, slaagde ze erin om haar oogleden open te krijgen.

“Ze wordt wakker,” zei iemand.

“Dat is onmogelijk. Ze is in een geïnduceerde coma.”

“Ik zeg het je!” hield de eerste vol. “Ze deed net verdomme haar ogen open.”

Kate kon aan de toon van hun stemmen horen dat er iets niet klopte. De snelheid waarmee ze was geraakt, de hoek waarmee ze op de grond was gevallen, de manier waarop haar hoofd met het asfalt in aanraking was gekomen—ze had absoluut dood moeten zijn.

Terwijl ze naar hun stemmen luisterde, wist ze dat ze op de één of andere manier alle logica tarte door nog steeds in leven te zijn, en dat zorgde er voor dat ze nog meer in paniek raakte. Ze knipperde met haar ogen en kon zich langzaam aan beter op haar omgeving concentreren. Er gleden witte plafondplaten boven haar langs, en aan weerszijden van haar waren dokters en paramedici die er allemaal even verward uitzagen.

Ze probeerde te vragen wat er met haar gebeurde maar ze kon haar tong niet goed bewegen. Er zat iets in haar mond.

Ze strekte een arm uit om één van de dokters aan zijn jas te trekken. Toen ze bewoog, zag ze de lijn uit haar pols komen. Het was een soort naald, een infuus of IV. De aanblik maakte haar misselijk—ze had nooit van naalden gehouden. Er zat opgedroogd bloed op haar arm.

Op dat moment beseftte Kate dat het kort na het ongeluk was. Anders zou er geen bloed op haar zitten, en zouden er ook geen paramedici zijn. Dan zouden ze haar niet zo snel door een gang rollen. Als ze jarenlang in een coma zou hebben gelegen zou ze ergens op een verlaten afdeling hebben gelegen, door iedereen vergeten, waarschijnlijk bedekt met stof en spinnenwebben.

De wetenschap dat er geen significante tijd was verstreken kalmeerde haar iets, maar ze was nog altijd verontrust door de dokters en de uitdrukkingen op hun gezichten.

Uiteindelijk slaagde ze erin om één van de dokters bij zijn mouw te pakken. Hij keek neer naar waar haar hand hem vastgreep en de stof zich kreukte. Zijn gezicht werd bleek, alsof

hij naar een spook keek. Hij keek op naar de ambulancebroeder.
“Ik dacht dat je zei dat haar botten verbrijzeld waren.”

De ambulancebroeder keek ook naar haar hand.

“Dat waren ze ook,” zei hij.

Hij hield abrupt halt, alsof hij zo verbijsterd was dat hij geen stap meer kon verzetten. Ze lieten hem achter en hij verdween uit het zicht.

Uiteindelijk voelde Kate dat de brancard een bocht omging, en ze kwamen tot een stop. De dokters waren druk bezig en sloten haar aan op allerlei machines die elk hun eigen piepgeluid maakten. Er werd in haar geprikt en gepord. Maar met elke minuut die verstreek leek ze weer een ander vermogen terug te krijgen, of controle over een ander lichaamsdeel.

Ze probeerde te praten maar dat ding in haar keel zat in de weg. Dus reikte ze omhoog. Ze voelde een soort plastic kapje om haar mond.

“Hey, hey, hey,” zei één van de dokters, die haar hand probeerde weg te halen. “Dat helpt je met ademen. Laat het zitten.”

Ze deed wat haar gezegd werd.

“Laten we haar propofol verhogen,” zei één van de dokters tegen een ander. “Er is nog altijd een kans op zwelling van de hersenen. Een coma biedt haar de meeste kans om de schade te reduceren.”

“Ze heeft de maximale dosis gehad,” zei de tweede.

“Nou, dan is er een fout gemaakt,” stelde de eerste. “Die

paramedicus leek er niet helemaal bij met zijn hoofd. Heeft waarschijnlijk iets verkeerd opgeschreven. Dat meisje kan echt niet de maximale dosis gehad hebben.”

“Oké, prima, als jij het zegt.”

Kate voelde een tintelend gevoel op de plek waar het infuus in haar pols werd gedaan. Er kroop een vreemd gevoel door haar lichaam, als het soort vermoeidheid dat je voelde tijdens een saaie film. Het voelde zeker niet alsof ze onder narcose werd gebracht.

De dokters keken elkaar aan.

“Er moet iets mis zijn met de voorraad,” zei de eerste. “Oh God, zoek het uit, wil je? Het laatste dat we nu kunnen gebruiken is een rechtszaak.”

Eén van de dokters verdween en liet de andere twee achter.

Eén van hen leunde naar voren. Hij scheen met een lampje in haar pupillen.

“Heb je drugs gebruikt?” vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

Hij zag er niet uit alsof hij haar geloofde.

“Want als je iets hebt gebruikt dat wellicht met de propofol interfereert dan moeten we dat weten. Geen amfetaminen?”

Kate schudde haar hoofd weer. Ze wilde de slang wanhopig graag uit haar keel hebben zodat ze met hen kon praten.

De dokters keken elkaar weer aan, en wisten niet wat ze moesten doen. Op dat moment liep er iemand anders naar het bed. Het was een vrouw in een pak.

“We hebben het meisje geïdentificeerd,” zei ze. “Er zat een identiteitskaart in haar rugtas. Kate Roswell van San Marcos Senior High School. De directeur zoekt de telefoonnummers van haar ouders voor me op.”

De dokters knikten.

“Je had het haar net zo goed zelf kunnen vragen,” zei één van hen. Hij gebaarde naar Kate, die klaarwakker en geduldig knipperend in bed lag.

De vrouw wankelde.

“Er is me verteld dat ze in een coma is gebracht.”

“Dat was ze ook,” zei de andere dokter.

Ze gaapten haar aan, en leken compleet verbijsterd.

“Kunt u ons even excuseren?”

De dokters liepen verdwaasd samen weg.

De vrouw wendde zich tot Kate.

“Kate, kun je me horen?” zei ze.

Kate knikte.

“En je bent Kate Roswell, klopt dat?”

Kate knikte weer.

“Mijn naam is Brenda Masters, ik ben maatschappelijk werkster hier in het ziekenhuis. Heeft iemand je vertelt wat er is gebeurd?”

Kate schudde haar hoofd. Maar niemand hoefde het haar te vertellen. Ze herinnerde zich alles. De camper die tegen haar lichaam aan sloeg en haar botten verbrijzelde. De duisternis die haar overviel terwijl ze de dood voelde naderen. En Elijah. Elijah

met zijn ontblootte hoektanden, die hij in haar nek zette.

“Typisch dokters,” zei de vrouw. “Het komt nooit bij ze op om met de patiënten te praten.” Brenda ging in de stoel naast Kate zitten. “Je bent aangereden door een camper. Je ligt in het Santa Barbera Cottage Hospital. Ik zal met jou en je ouders werken terwijl je herstelt. Maak je geen zorgen, ze zullen hier snel zijn.”

Brenda aaide haar arm.

Maar haar familie was wel het laatste dat Kate nu wilde. Ze zouden ongetwijfeld een manier vinden om haar de schuld te geven. Ze zouden zeggen dat ze roekeloos was omdat ze de remmen van haar fiets niet had onderhouden, of dat ze te snel van die heuvel was gereden. Ze kon zich al voorstellen hoe haar moeder tegen haar tekeer zou gaan. Of erger nog, ze zou kunnen claimen dat Kate aandacht zocht omdat Madison mocht studeren en zei geen taart kreeg op haar verhaardag. Er schoten een miljoen gedachten door haar hoofd, en de tranen sprongen in haar ogen.

Er verscheen een kleine frons op Brenda's gezicht. “Je wil je ouders hier niet hebben?” vroeg ze.

Kate schudde haar hoofd weer, en één van haar tranen gleed over haar wang.

De vrouw leek bezorgd om die onthulling. Ze begreep waarschijnlijk niet waarom een zeventienjarig meisje dat een bijna fataal ongeluk had gehad haar familie niet om zich heen wilde. Ze had waarschijnlijk nooit iemand als de Roswells ontmoet.

“Heb je iets gedaan dat niet mocht?” zei Brenda vriendelijk. “Want als je bezorgd bent dat ze bood op je zullen zijn dan weet ik zeker dat dit niet het geval zal zijn. Ze willen gewoon weten dat je in orde bent.”

Kate schudde haar hoofd weer. Ze zouden kwaad zijn, ja, maar niet specifiek om wat ze had gedaan. Het was vanwege haar bestaan.

De tranen stroomden over haar wangen.

“We moeten je ouders informeren,” zei de vrouw. “Legaal gezien ben je nog een kind.” Toen werd haar toon zachter. “Kate, ik ga je iets heel belangrijks vragen en ik wil dat je goed nadenkt over je antwoord. Knik ja als je het eens bent met wat ik zeg en schud je hoofd als je het niet eens bent. Kate, doen je ouders je pijn?”

Kate slikte, haar keel pijnlijk van de slang. Ze wilde wanhopig graag ja knikken. Maar misbruik maakte geen deel uit van haar leven, niet op de manier die de vrouw bedoelde. Tenminste, ze dacht van niet. Maar betekende misbruik altijd slaan en schoppen, of kon het ook betekenen dat voedsel je werd onthouden, dat je zonder reden verstoten werd, dat je op je verjaardag genegeerd werd? Kate wist het niet. En hoewel ze zich er van bewust was dat een simpel knikje nu een hele reeks van gebeurtenissen in beweging zou kunnen zetten, en er misschien zelfs voor kon zorgen dat ze bij haar ouders weg werd gehaald en bij mensen zou worden geplaatst die haar niet verachtten en wel zouden willen dat ze ging studeren, ze moest altijd aan Max

denken. Dat kon ze hem niet aandoen, hij was nog maar een kind.

Ze schudde haar hoofd.

De vrouw knikte, schijnbaar tevreden met het antwoord. Ze dacht waarschijnlijk dat Kate één of andere dwaze wegloper was. Dat ze erop uit was gegaan om opwinding te zoeken en zichzelf bijna te pletter had gereden, en nu een straf probeerde te ontlopen.

“Ik ga bellen,” zei de vrouw. Ze ging staan en streek haar rok glad.

Ze vertrok, en Kate beseftte dat ze voor het eerst alleen was. De slang in haar keel was om absoluut gestoord van te worden. Het jeukte als een gek. En ze wilde wanhopig graag praten. Ze moest iemand vragen waar Elijah was. Ze herinnerde zich dat hij haar in zijn armen had gehouden. Waarom was hij niet met haar meegereden in de ambulance? Hij moest degene zijn die ze had gebeld.

Kate slaagde erin om rechtop te gaan zitten in haar ziekenhuisbed, en kreeg eindelijk een goed beeld van de afdeling. Er lagen nog veel andere mensen te slapen. Ze beseftte dat ze allemaal in een coma waren, net zoals zij zou moeten zijn. Ze hadden haar hierheen gereden in de verwachting dat ze out zou zijn tot wat voor zwelling ze dan ook in haar hersenen mocht hebben weg zou zijn getrokken. Maar haar lichaam had de medicatie volledig afgestoten.

Ook haar botten waren geheeld. Dat was wat de dokter had gezegd. Elke bot in haar arm—ulna, radius, humerus—was

verbrijzeld, en toch voelde ze helemaal geen pijn. Sterker nog, haar armen deden het prima. Ze kon haar armen voor zich bewegen en wriemelde met haar vingers. Sterker nog... ze reikte naar haar mond en vond het vreemde plastic mondkapje. Ze wurmde haar vingers eronder en begon te trekken.

De slang begon uit haar keel omhoog te komen. Het voelde ongelofelijk ongemakkelijk, maar ze bleef trekken tot het hele ding eruit was. Eindelijk kon ze zelf ademen. Ze gooide de slang op de grond, blij dat ze ervan af was.

Het volgende dat haar irriteerde was het infuus in haar arm. Ze trok de pleister die hem op zijn plek hield van haar arm en trok de naald eruit. Er verscheen wat bloed, en ze likte het instinctief af.

Ze voelde zich veel comfortabeler zonder al die slangen en draden, en veel beter in staat om de situatie te beoordelen. Haar lichaam voelde anders, maar niet op een slechts manier. Ze had helemaal nergens pijn. Het enige ongemak waar ze zich van bewust was nu de slang eruit was, was een knagend gevoel in haar maag. Ze had honger. Was dat gebruikelijk na een bijna-dood ervaring?

Ze raakte haar lichaam aan door de dunne papieren jurk. Alles zat waar het hoorde. Ze was een beetje geïrriteerd, wetende dat ze waarschijnlijk al haar kleding kapot hadden geknipt om te controleren op verwondingen die er niet waren. Maar... hoe kon het dat ze geen verwondingen had? Geen gebroken ribben of doorboorde longen. Geen gescheurde organen. Het was allemaal zo verwarrend.

Toen merkte ze op dat haar rugtas met haar mee de kamer in was gereden. Ze reikte naar beneden en vond haar boek van Amy, dat besmeurd was met de chocolade van Dinah. Onderin haar tas vond ze haar mobieltje. Ze had nooit een smartphone gemogen zoals Madison, dus ze had één van die goedkope maar onverwoestbare mobieltjes. Gelukkig had hij het ongeluk overleefd.

Ze greep hem en sms'te Amy eerst, in de eerste plaats omdat haar naam sneller te vinden was en in de tweede plaats omdat zij haar beste vriendin was.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.